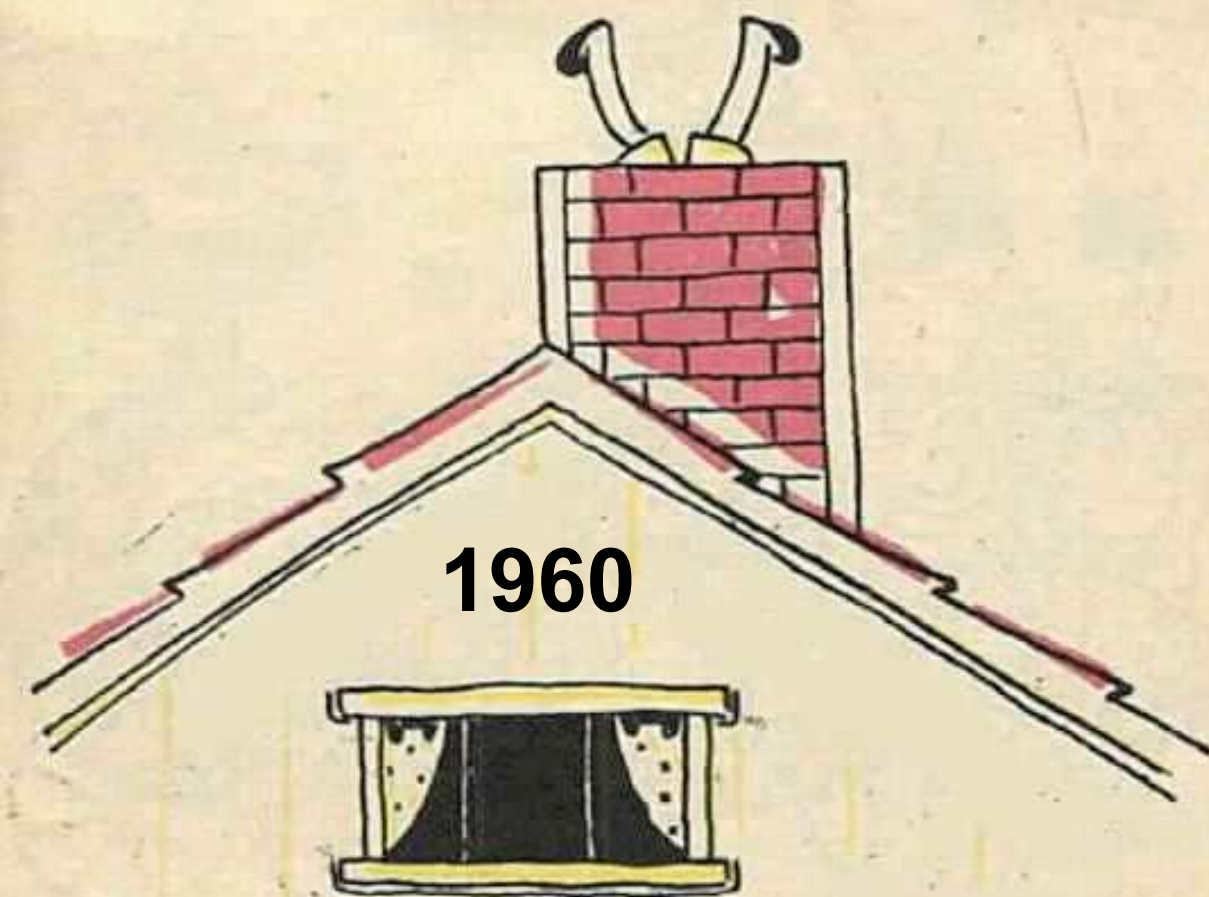

המפתח האבוד

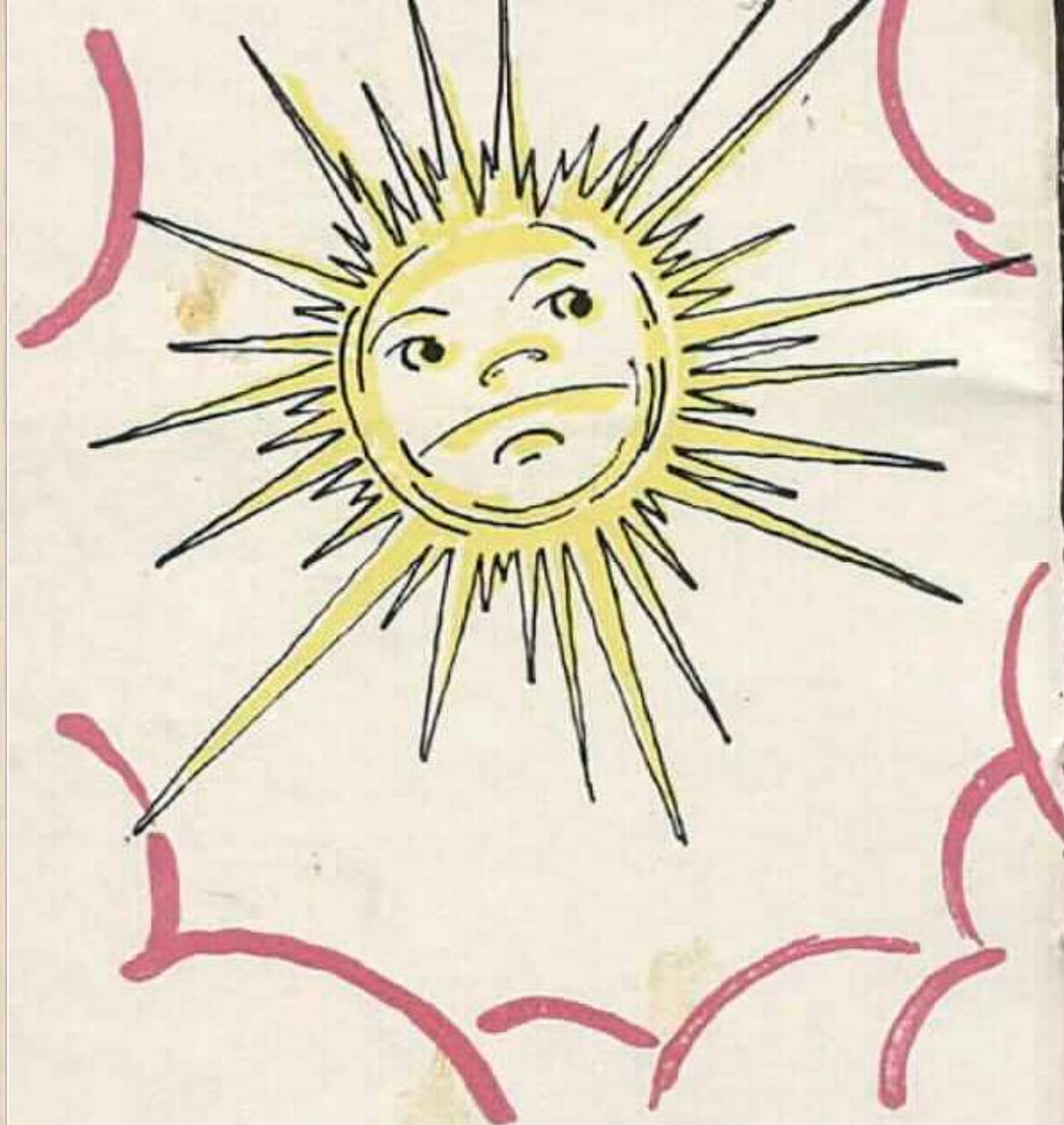

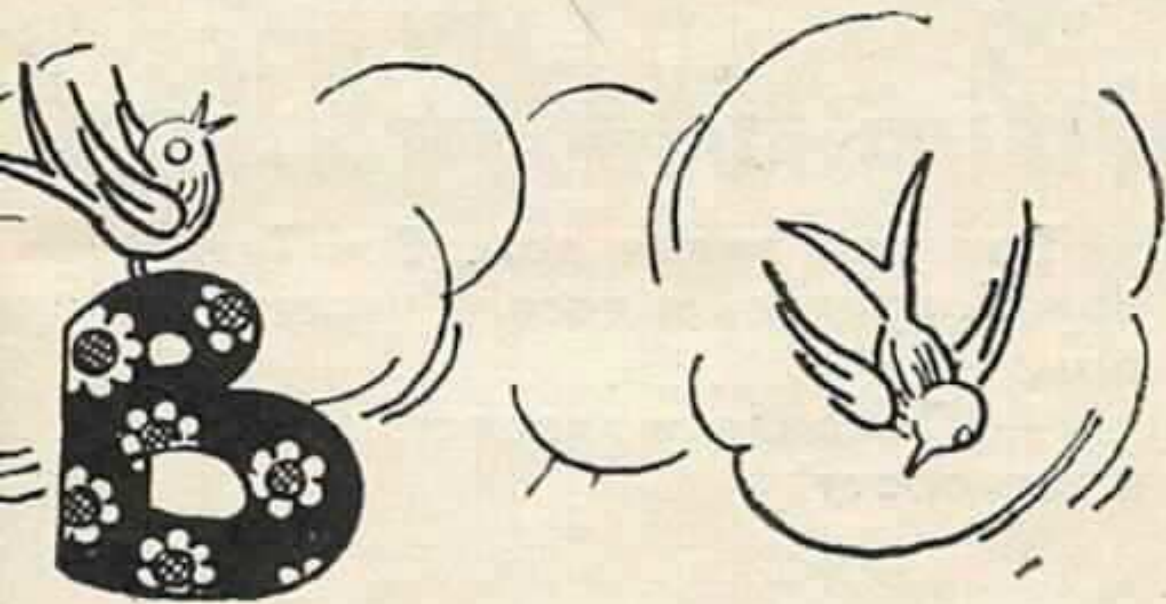
המפתח האבוד

1960

כתב לו פיו מאיל
צייר מ. אנטוקולסקי

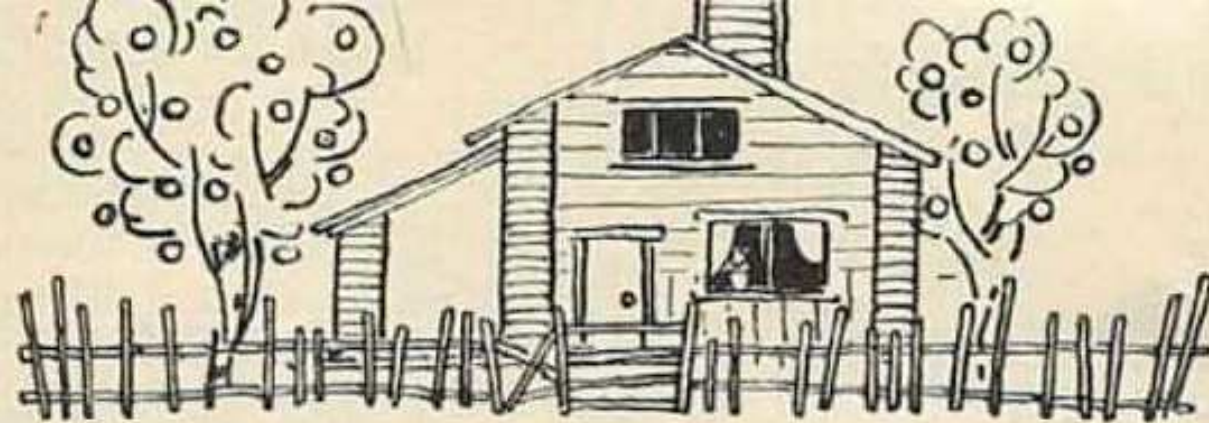

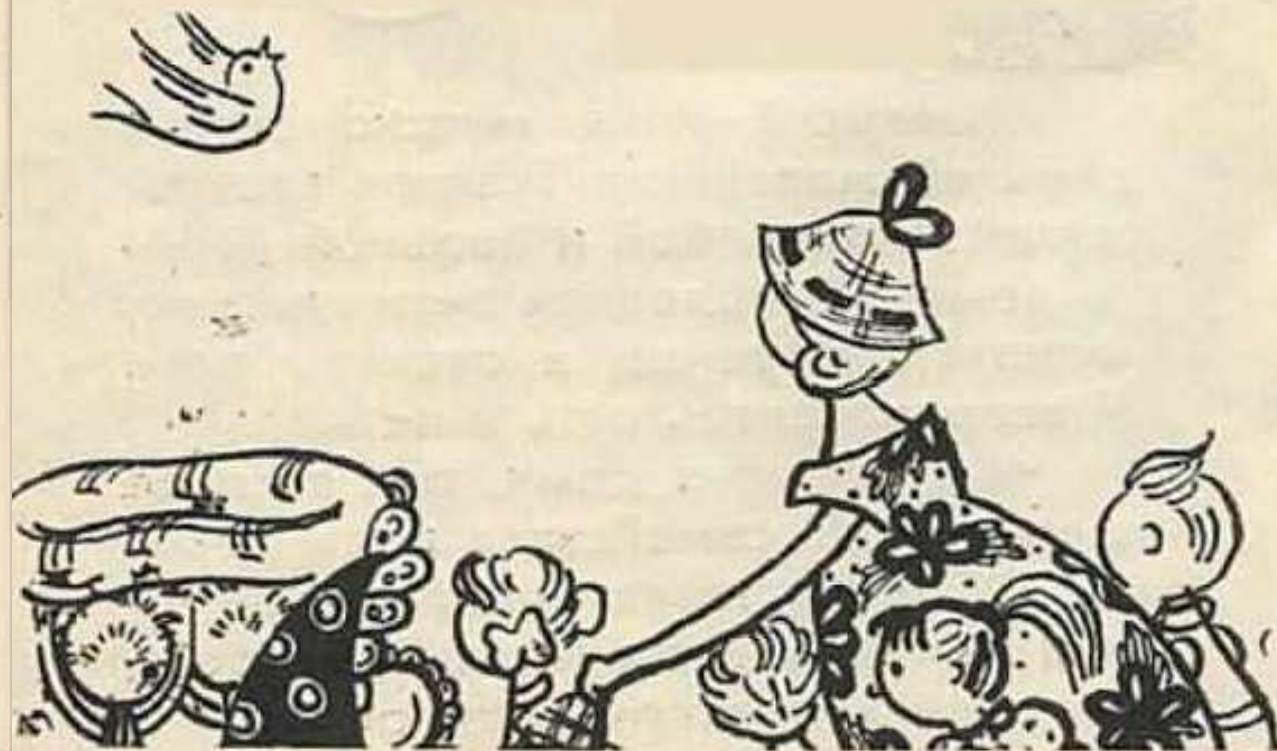
ביום של שרב גברת טוזי ושבעת טוזים קטנים שלה
 חזרו הביתה בדרך חמה ומאובקת. הם התרחצו
 בנהר, רחוק מביתם, ועכשיו היו כבר עייפים מאוד,
 רעבים וצמאים כולם.
 המשפחה צעדה במהירות שגדלה ככל שהתקרבו
 לבית. הרי בבית, במטבח, המתינה להם לימונדה
 קרירה ועוגה אפויה זה עתה, עם אבקת סוכר מפוזרת
 עליה.

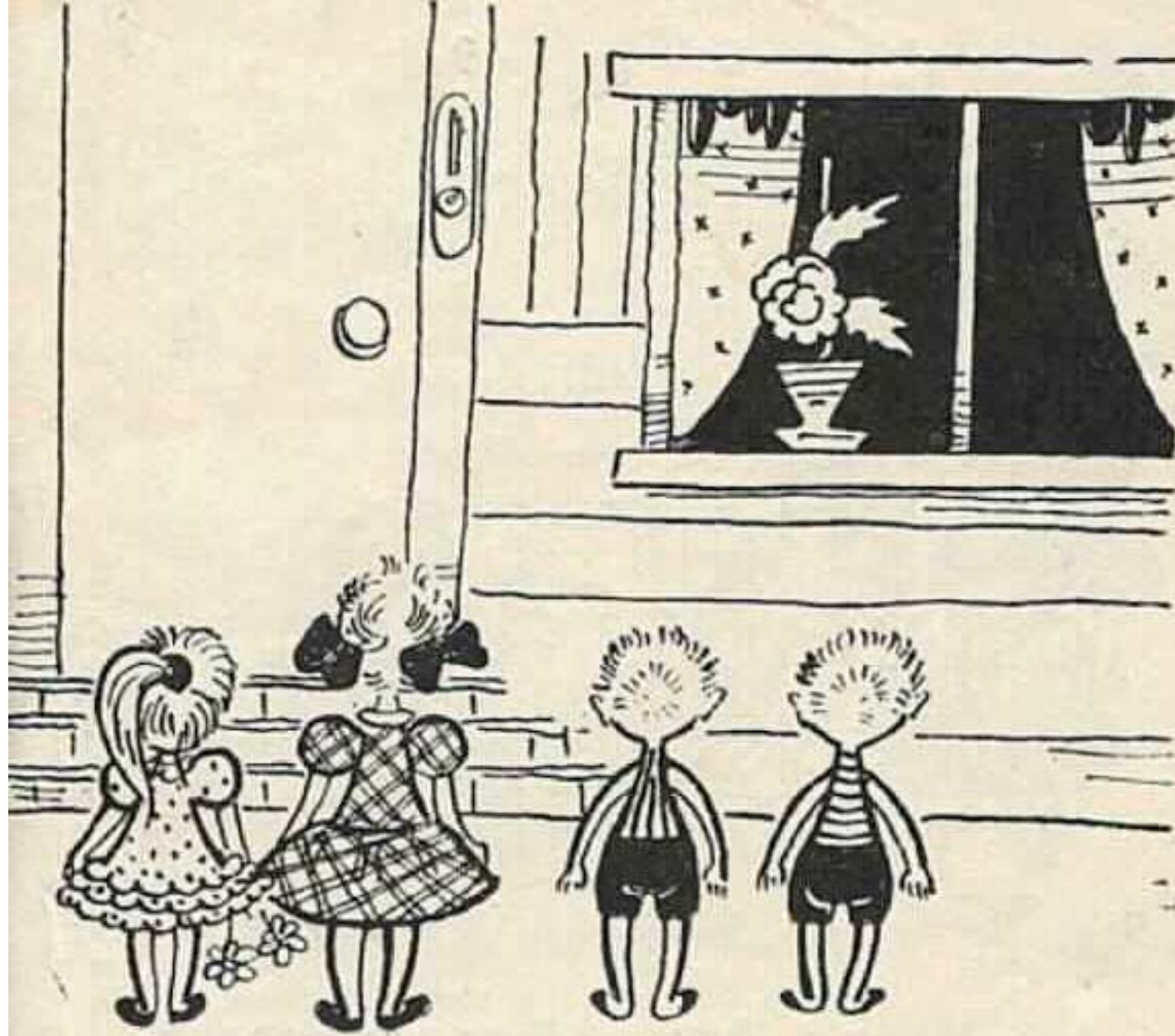

גברת טוזי שמה את ידה לתיק שלה ופתאום צעקה:
"איפה המפתח? הוא לא בתיק! ילדים, מה נעשה
עכשיו? כנראה אבדתי את המפתח!"

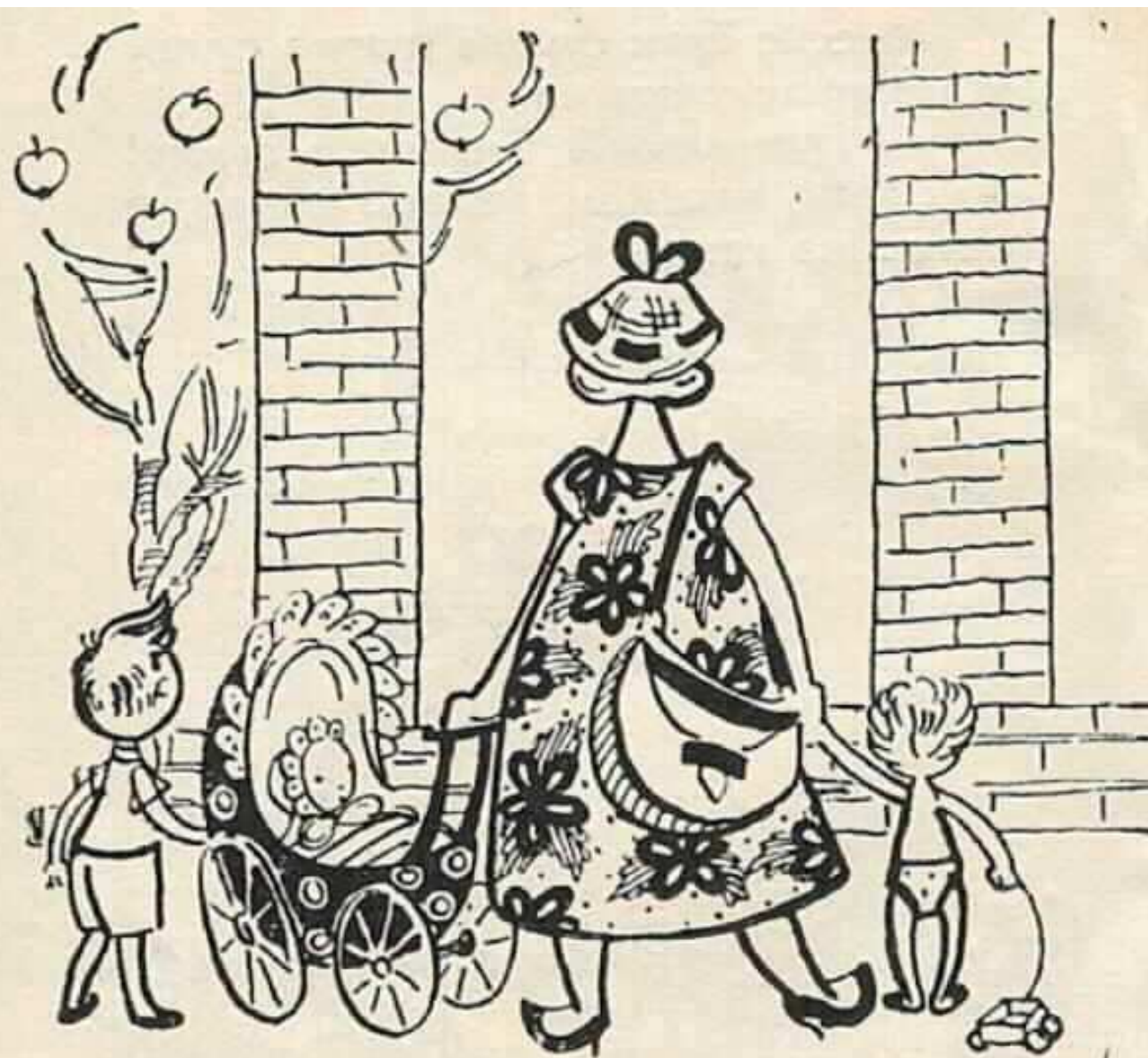

הם כבר ראו את הבית. כל הטוזים החישו את
צעדיהם ושרו במקהלה "לימונדה ועוגה!
לימונדה ועועועועועוגה!"

כל השמינייה נעמדה לפני הדלת וביאוש הביטה על
הבית הסגור.
בסוף טומי אמר "המפתח מונח אי-שם. צריך למצוא
אותו?"

הטוזים הקטנים נאנחו "איך זה? איך ניכנס
עכשיו הביתה? אנו כל כך רוצים לאכול ולשתות!"

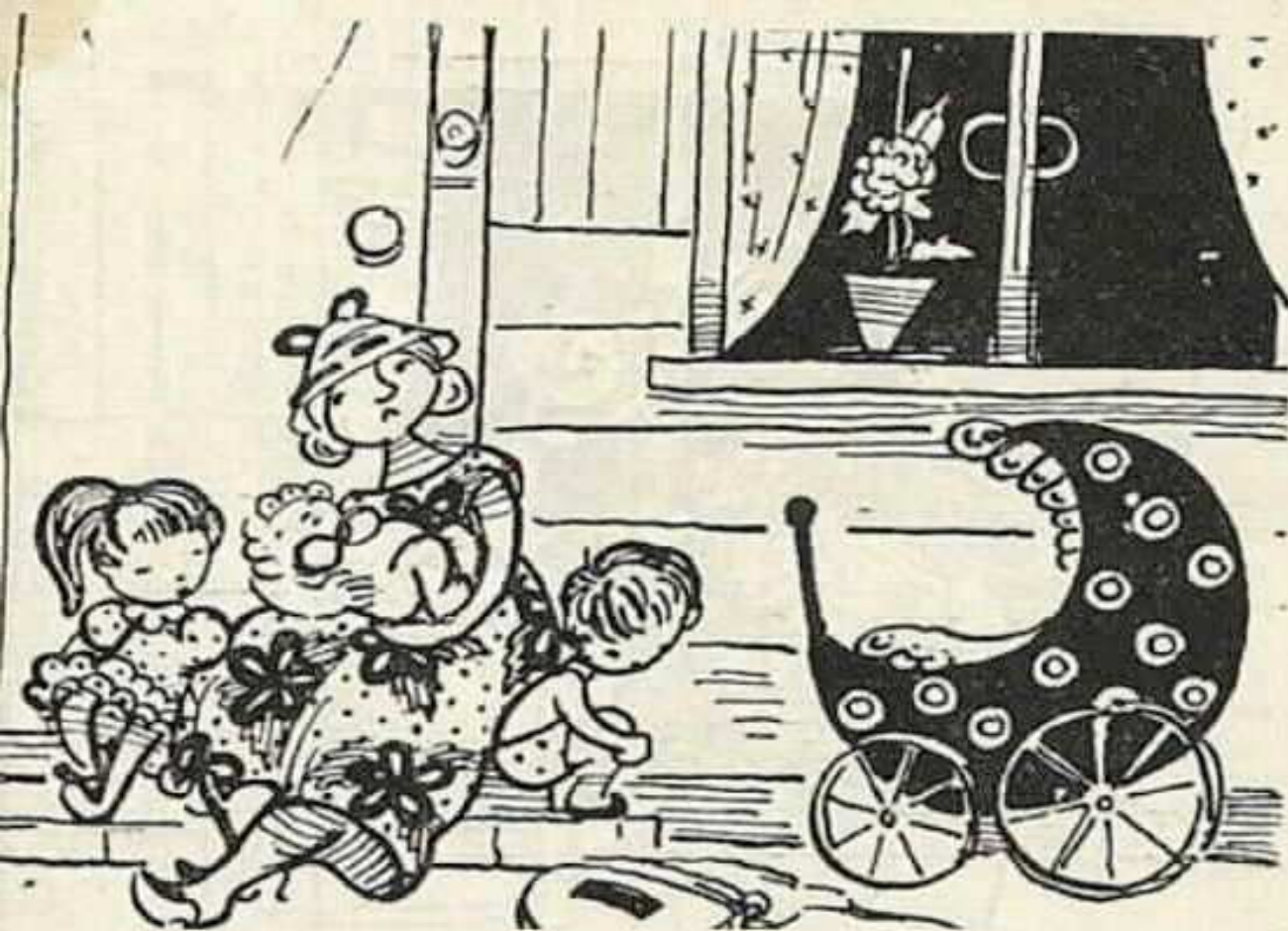

אך בכל זאת רצו מאוד לשתות את הלימונדה ולאכול את העוגה הטרייה, שעליה מפוזרת אבקת סוכר. לכן כולם הסתובבו והתחילו ללכת חזרה בדרך ולחפש את המפתח.

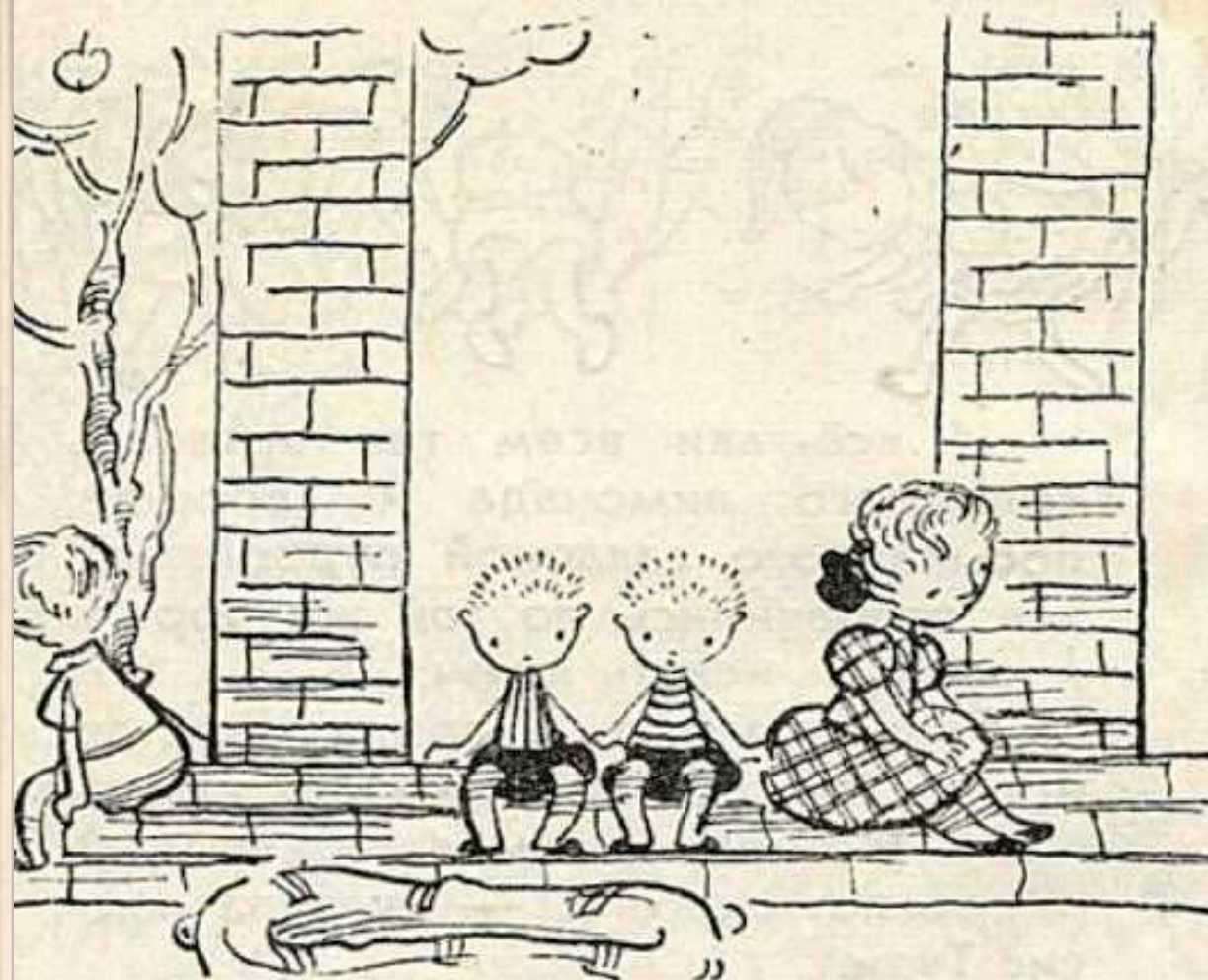
חפרו באבק, חיפשו בין שיחים, הביטו היטב בצדי הדרך, אך את המפתח לא מצאו.
"כנראה האדמה נפערה ובלעה אותו" אמרה גברת טוזי. ואז היא מששה את התיק שלה וקראה "ילדים, התיק רטוב כולו! עכשיו נזכרתי."

וגברת טוזי אמרה "נלך חזרה ונחפש את המפתח שלנו."
הילדים התחילו לבכות "חם לנו מאוד, התעייפנו..."

טים התחיל ליבב ראשון "אני רוצה לאכול."
 ג'ין בלעה רוק "גם אני רעבה. ואני רוצה לימונדה!"
 וכל השביעייה התחילה לזמר את השיר
 "לימונדה ועוגה! לימונדה ועועועועוגה!"

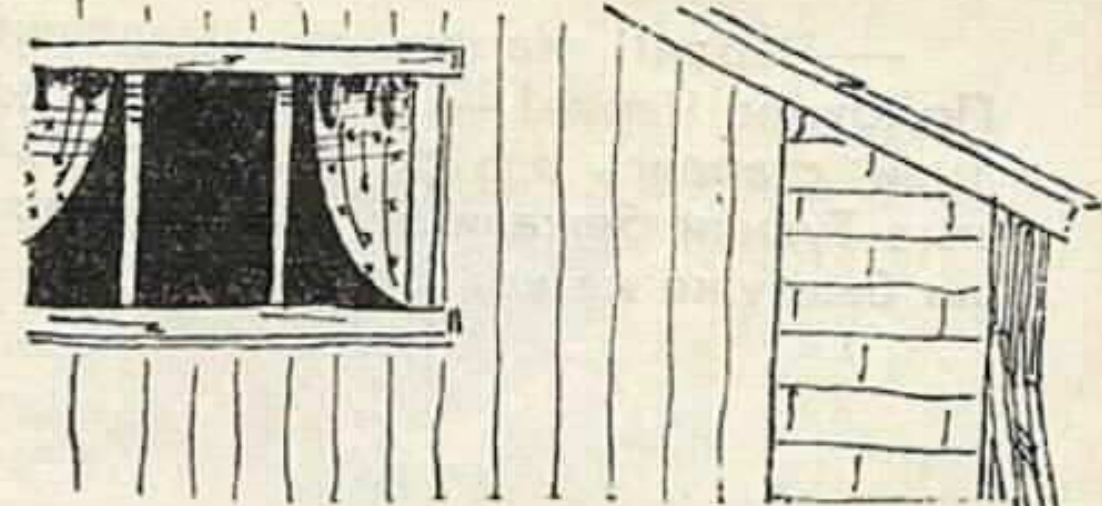

הרי התיק היה בידי כששחיתי בנהר. המפתח כנראה
 נפל ועכשיו מונח על קרקעית הנהר."
 היא הביטה על הילדים: "נחזור הביתה ונחשוב איך
 להיכנס הביתה ללא מפתח."
 וכל החבורה חזרה אל הבית והתיישבה על מדרגות
 המרפסת. כולם היו אדומים, מיוזעים וכועסים.

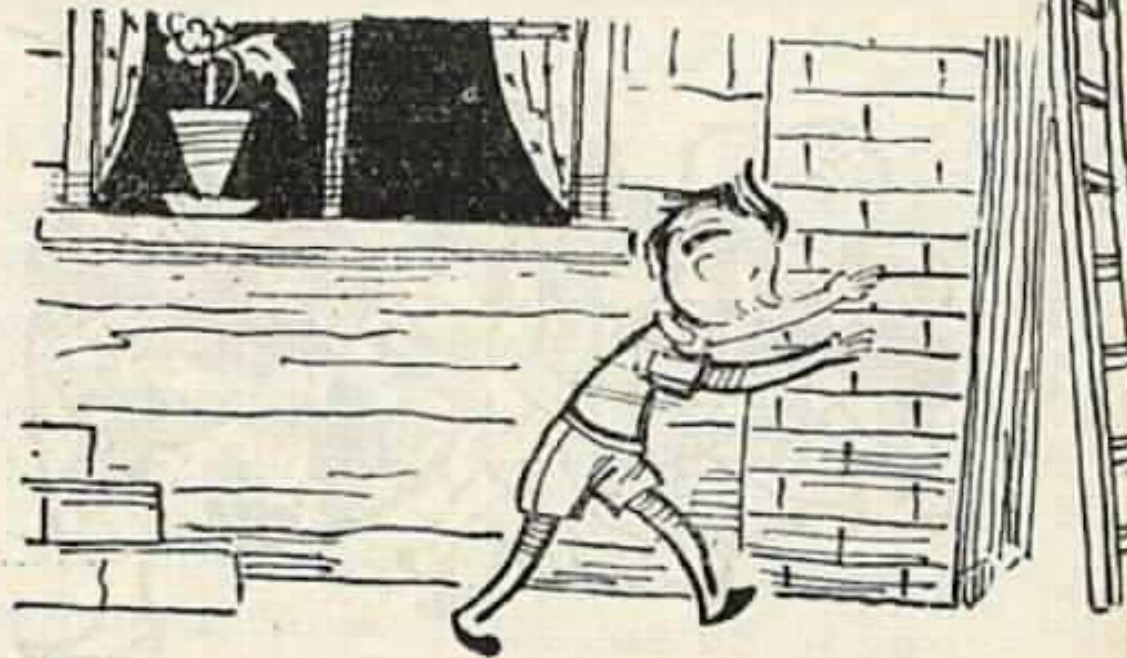
אך לצערם כל החלונות היו סגורים.
 "לעולם לא ניכנס הביתה! התחילו לבכות הטוזים
 הקטנים "לעולם!"
 "מסתבר שנצטרך ללון ברפת עם הפרה" נאנחה גברת
 טוזי.

ואז קפץ צ'רלי "אני יודע מה לעשות!" קרא "צריך
 להיכנס דרך החלון!"
 כל שבעת הטוזים סחבו מהגן ארגזים וספסלים
 כלשהם, שמו אותם תחת החלון וביחד שניים,
 שלושה או אפילו ארבעה התחילו לדפוק ולדחוף את
 החלונות.

היא לא הספיקה לומר "...בה" כשצ'רלי רץ
לפינת הבית וצעק תוך ריצה "אלך דרך הארובה,
אני יכול. אני מטפס ארובות!"

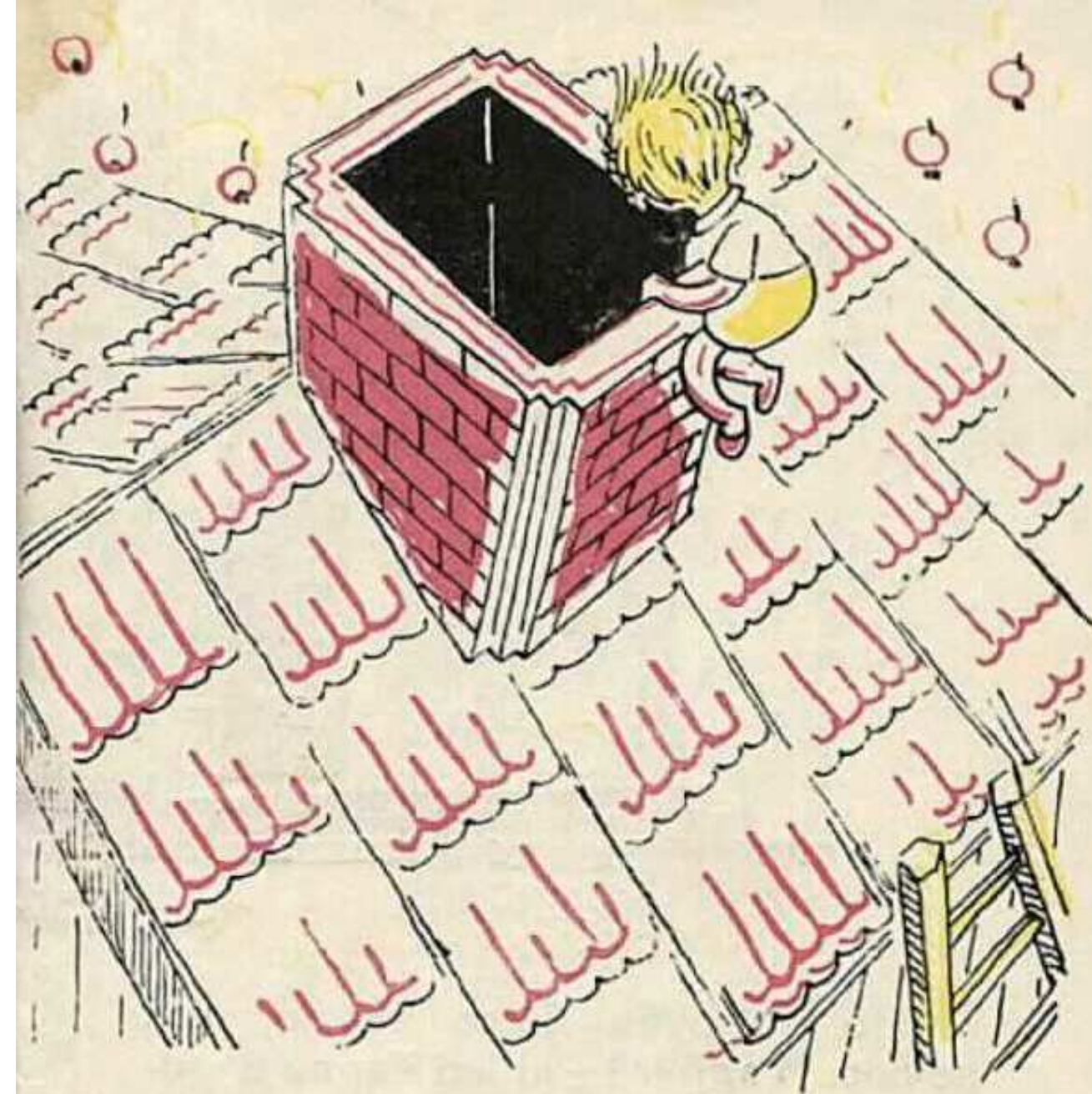

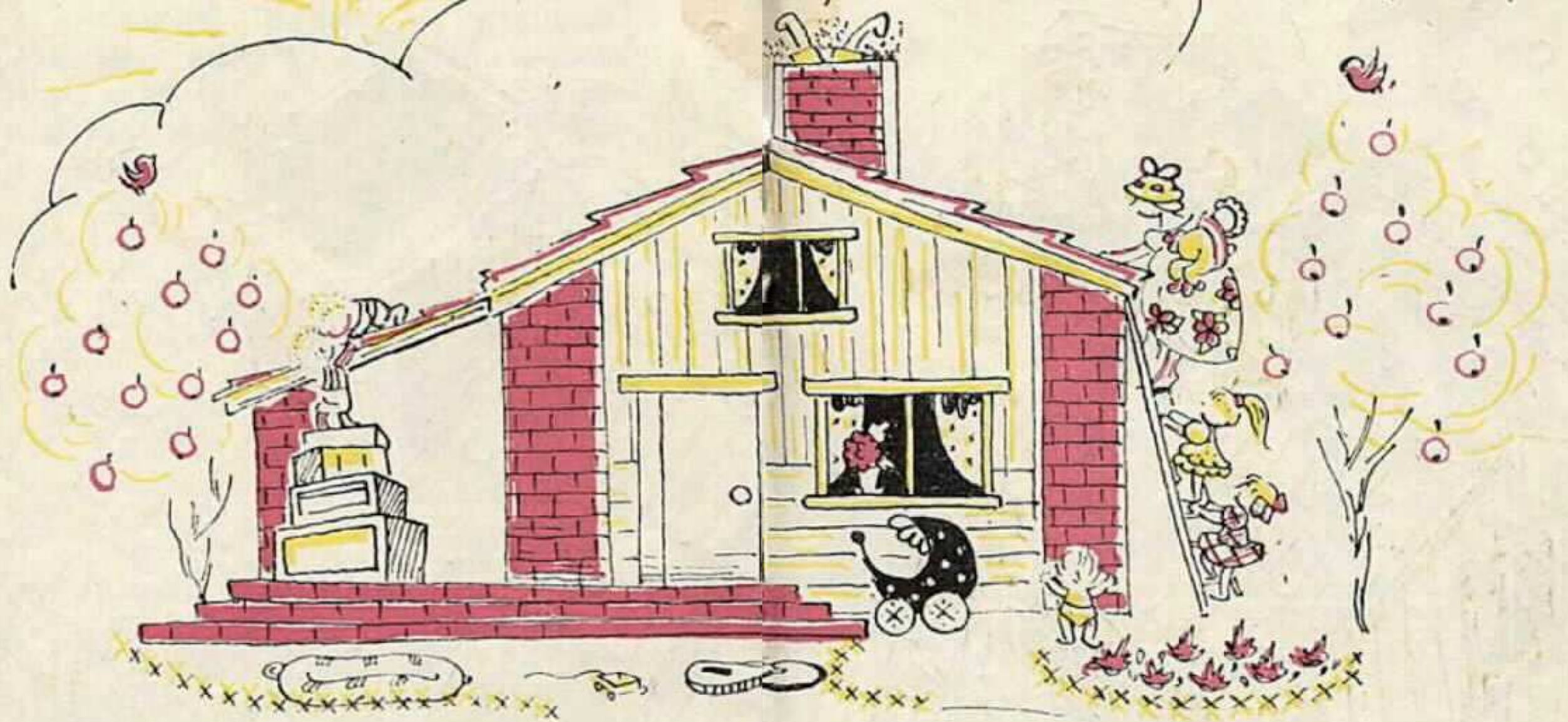
"או אולי לבנות בית חדש. חכו. תנו לי לחשוב. איך
להיכנס פנימה כשאנחנו בחוץ."
יולי הקטנה אמרה בהיסוס "כשבראש השנה מגיע
סבא כפור הוא ניכנס לבית דרך הארו.."

"צ'רלי! צ'רלי! אתה תיפול! חכה, צ'ארלי!" קראה גברת
טוזי וניסתה לעצור אותו. יתר הטוזים רצו אחריה.
אך צ'רלי היה כבר על גג המטבח.

הוא ניגש לארובה והסתכל פנימה. האם אפשר
להיכנס הביתה דרך הארובה?

"אני באה! אני באה! צ'רלי, בני היקר!" קראה גברת
טוּזי והתחילה לעלות על הגג. ואחריה, כמובן, התחילו
לעלות כל יתר בני המשפחה.

אלא שבארובה היה חושך כמו בלילה. ופתאום
"קראק!" צ'רלי נפל עם ראש למטה ונתלה על
החגורה שלו. האחים, האחיות ואמא שלו יכלו
לראות עכשיו רק זוג רגליים מתנדנדות על הגג.

"עכשיו כולכם רדו מהגג בזהירות, כדי לא לשבור את המפרקות" פקדה גברת טוזי על משפחתה.

כולם ביחד אחזו בחגורה, משכו, ובענני פיח הוציאו את צ'רלי.

גברת טוזי ספקה ידיים "וי! השארתי את החתולה בבית!
ועם העוגה על השולחן!"
"א-א-א, אמא!" התחילה לבכות ג'ולי "את חושבת שהיא
אכלה אותה?"

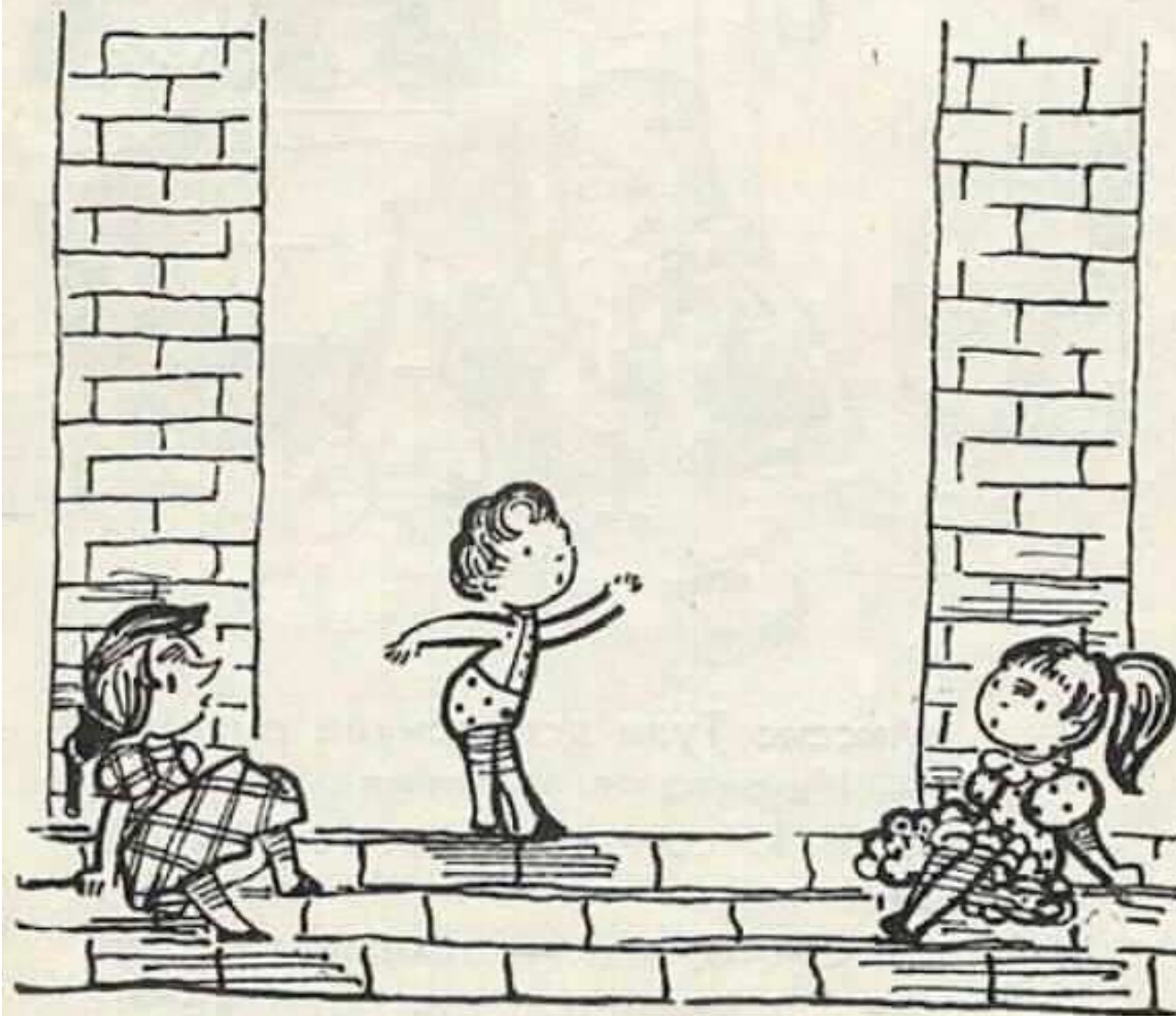

וכולם, שחורים, מרוחים ומרופטים חזרו למדרגות
המרפסת.
"מיאו! מיאו!" נשמע פתאום מתוך הבית.

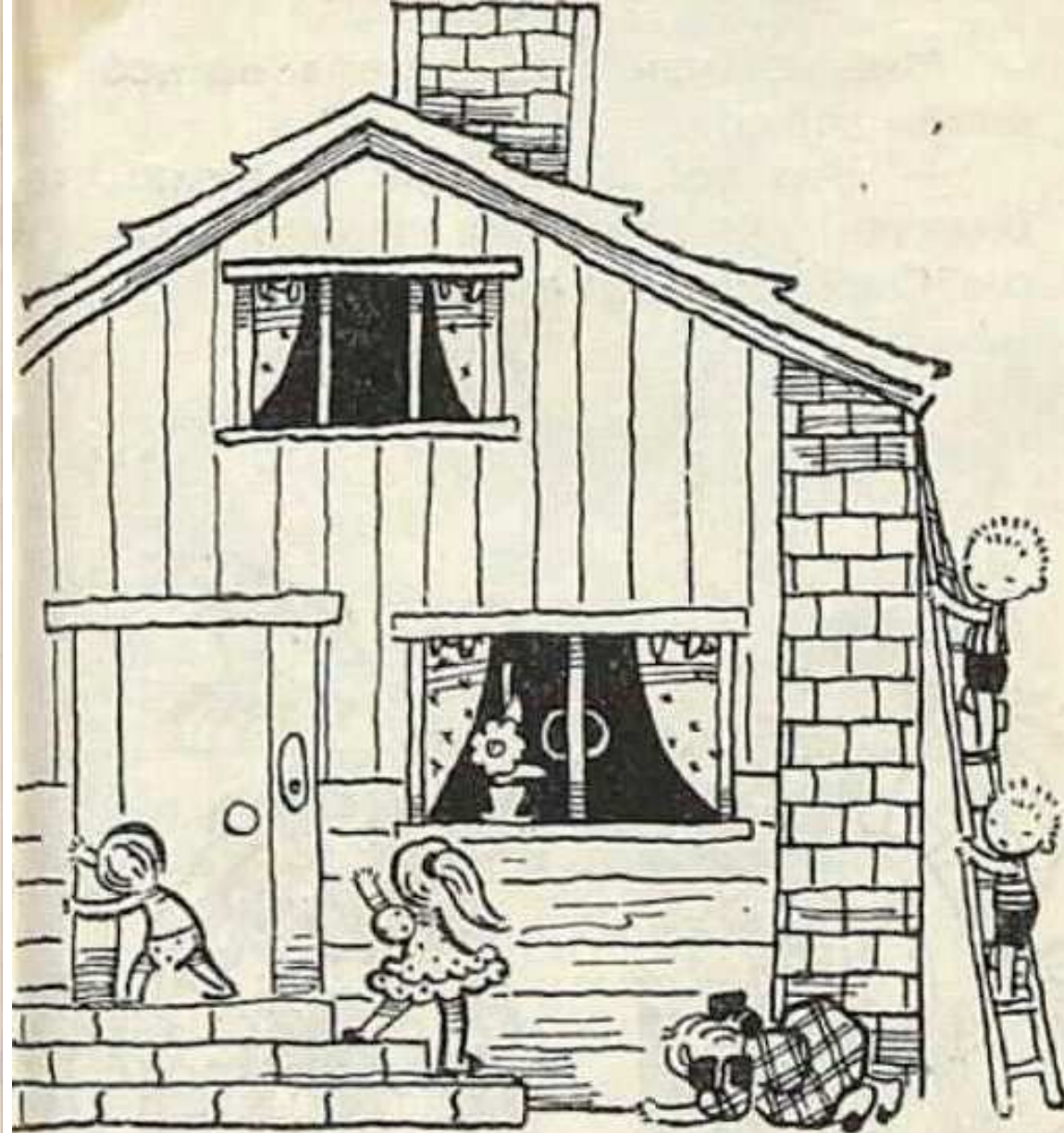
גברת טוזי חייכה אל הבן הקטן שלה "ג'מי טוזי.
אתה חכם!" אמרה "קטן כזה ויש לו רעיונות כאלה
מצוינים. ילדים! תביאו מהר מהמחסן גרזן ומסור. אנו
עכשיו ברחוב, אבל מהר מאוד נוכל לאכול בבית."

וג'מי אמר "אמא, הרי הבית שלנו בנוי מקרשים.
אז אם נוציא כמה קרשים, אולי נוכל להכניס דרך החור
שבקיר?"

"אלוהים! מה אתם עושים? מתכוננים להרוס את הבית!?" קראה.

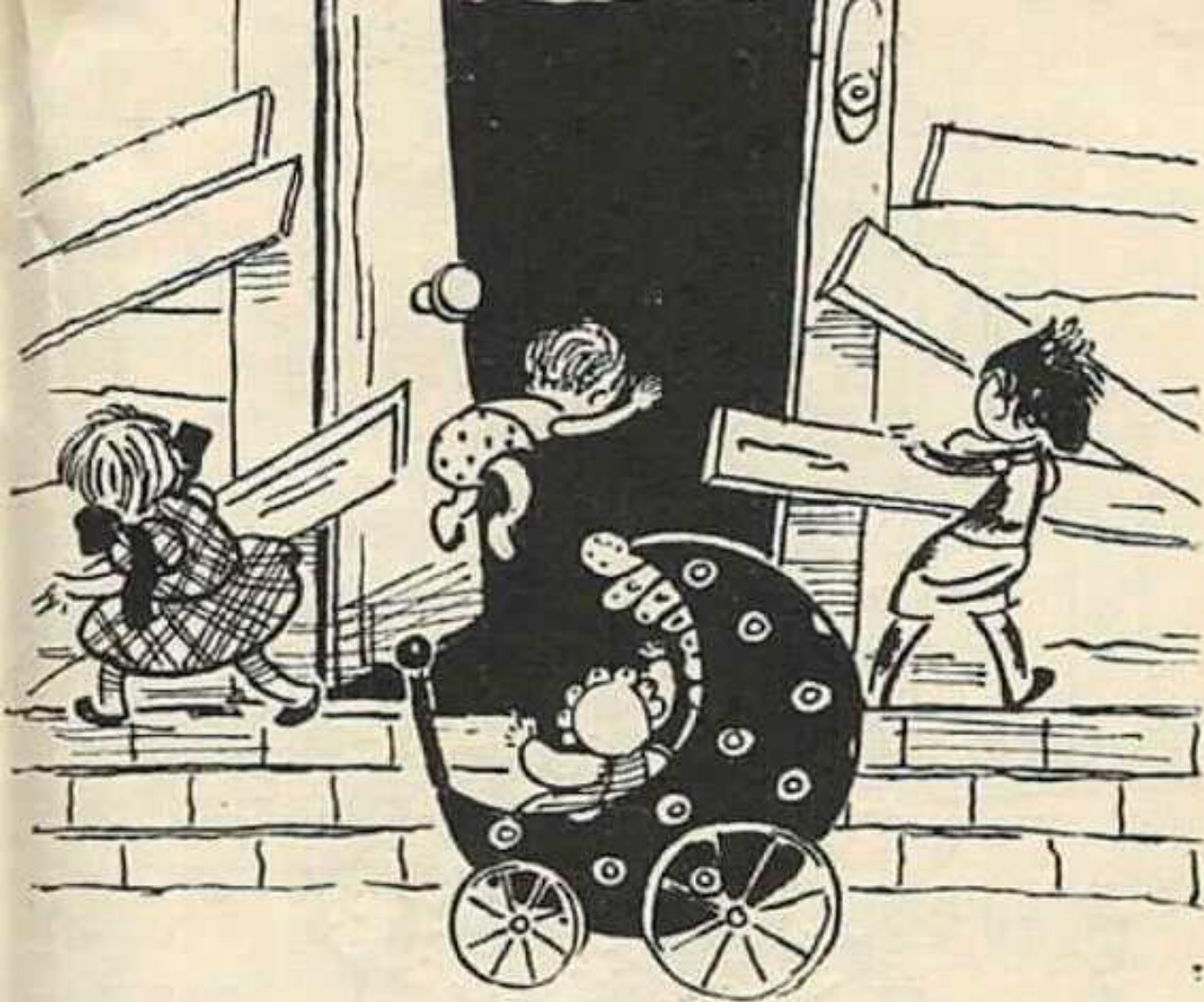

קון, השכנה השמנה, ראתה את הטוזים על הגג ובאה להתעניין מה קרה.

גברת טוֹזי הביטה עליה בגאווה. "זה הרעיון של הבן שלי הקטן, ג'ימי. את רואה – אבדנו את מפתח הבית. הוא היה אצלי בתיק ו..."

אך אז נשמע רעש כאילו תותח ירה. זה טוני שבלי זהירות הזיז אחד הלוחות. הלוח העיף אותו בחזרה, טוני עף כמו חץ מקשת לתוך הדלת, והדלת נפתחה.

טוני יושב על הרצפה עם עיניים גדולות כמו צלחות.
 "אמא, הדלת בכלל לא הייתה סגורה" הודיע "הנה
 המפתח. הוא תלוי על הקיר."

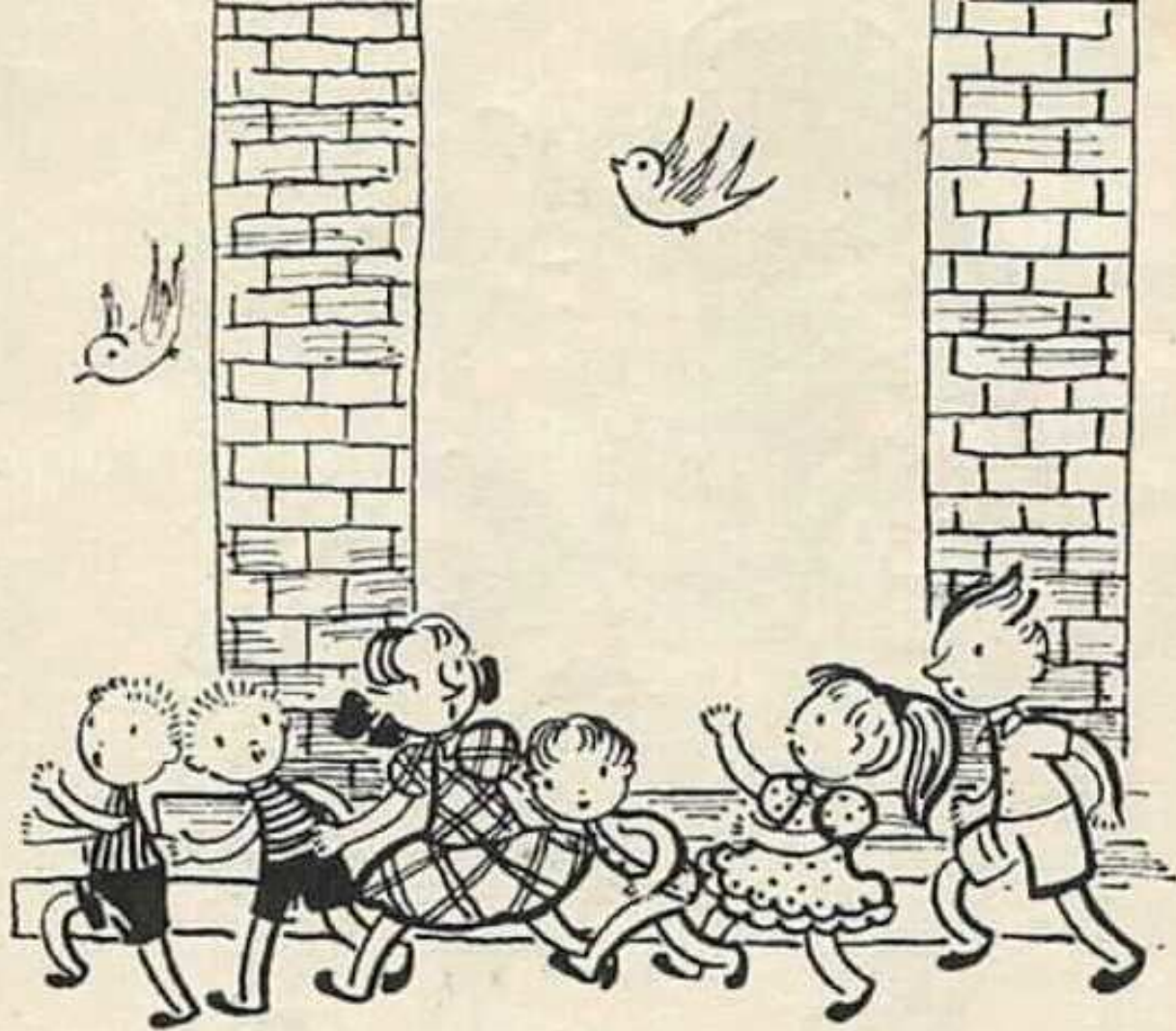
גברת טוֹזי נכנסה עם הבן בקטן שלה לתוך המטבח.

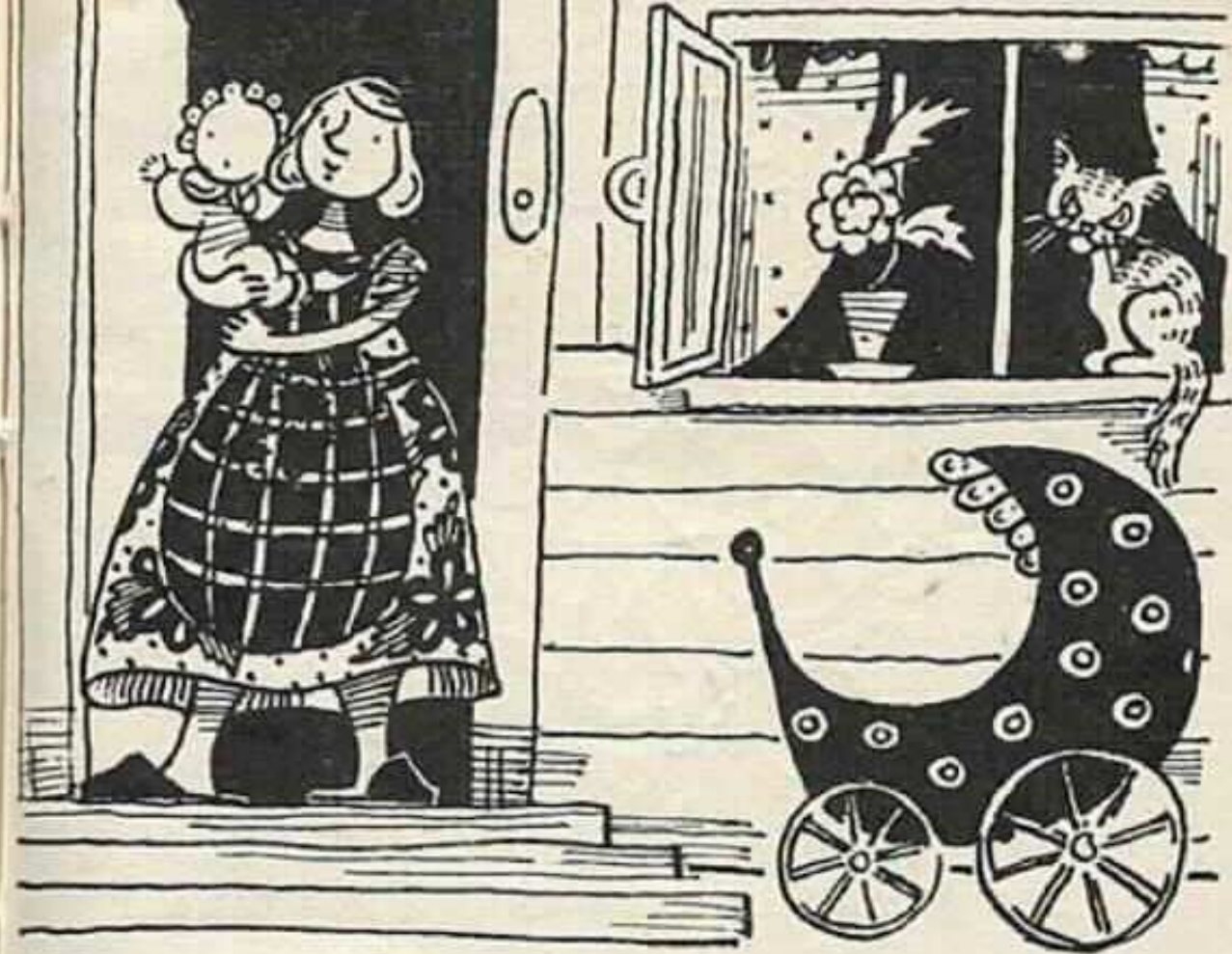
גברת טוזי ניגשה לראי. משם הביט עליה יצור שחור ומוזר.

"אך, כמה אני מפוזרת." גברת טוזי הניפה את ידיה.
"הביטי על עצמך בראי" אמרה השכנה קון.

הם רצו להתרחץ, כדי מהר לאכול ביחד, ולשיר כולם
במקהלה "לימונדה ועוגה! לימונדה ועוגה!"

אך אמא טוֹזִי הייתה כל כך מרוצה שכל המשפחה
שלה כבר בבית, שרק פרצה בצחוק. ואתה צחקו כל
הטוֹזִים הקטנים.

